

En Jaume Busquets, un amic estimat que ens ha deixat

Ds, 28/03/2020 per Catalunya Religió
[Els lectors escriuen](#)

Mercè Izquierdo, presidenta de l'[Associació Cristianisme al Segle XIX](#)

En Jaume ha mort i ja l'enyorem. El virus que ens te confinats a casa ha pogut amb ell, un home tan fort i valent. Encara no puc creure que ja no compartiré amb ell aquelles reunions, trobades, xerrades fent cua a les parades del mercat...que la seva vitalitat, sentit de l'humor criteri feien característiques, úniques.

En Jaume ha estat un membre actiu de l'Associació Cristianisme al Segle XXI des de que es va fundar. Com la majoria de socis que varen compartir amb la Maria Rosa Farré la convicció que el nou mil·lenni reclamaria canvis importants en l'església, el seu compromís amb institucions i grups que volien un evangeli viscut i compromès venia de molt lluny: era una projecte de tota la vida

De jove amb els minyons escoltes, més endavant en moviments d'església, la nova perspectiva que el Concili ens va oferir , tot plegat va orientar la seva dedicació cap a les comunitats parroquials que als anys setanta s'organitzaven en grups cristians de base, amb més il·lusió que èxit. No en vam saber més, amic Jaume. Saps molt bé quantes vegades n'havíem parlat en el nostre petit grup de Sant Gervasi i com intentem encara desempallegar-nos de llasts teòrics i pràctics que fan opaca la nostra fe, poc atractiva per a la gent jove i difícil de compartir en els debats culturals.

Va col·laborar de manera activa amb l'Associació, a la qual va aportar el seu saber professional (era un advocat disposat a ajudar sempre a qui ho necessités), la seva gran cultura i sensibilitat musical, el seu bon gust i criteri, el seu compromís amb la política de Catalunya. Va ser molts anys membre de la Junta i sempre va estar preocupat per informar els socis dels temes que es tractaven i de les decisions que es prenién. En el moment actual estava amoïnada per la possible desinformació dels socis que no tenen e-mail, degut al fet que hem hagut de limitar la correspondència en paper. Ho tindrem present per posar-hi el remei que ell reclamava.

La seva jubilació com advocat no va limitar la seva activitat, amatent a ajudar els amics i ocupar-se de la llar de persones grans de la parròquia de la Bonanova. Va acompanyar la seva esposa Rosa en la malaltia d'Alzheimer , en un dia a dia molt dur, durant el qual els seus fills col·laboraren en la mesura que ell els deixava, perquè no volia de cap manera que ni ell no la Rosa fossin una càrrega per a ells.

Ha mort a l'hospital, tot sol. Els seus fills no s'han pogut acomiadar d'ell; nosaltres no hem pogut compartir aquella abraçada entre nosaltres, entre els amics, que ens consola perquè, amb ella, compartim moltes coses. Sabem que moltes persones estan vivint aquesta mateixa situació, que mai havíem pogut preveure, però que no podem normalitzar de cap de les maneres. Tot i comprendre que en la situació actual no es pot fer d'una altra manera, ens dol en l'ànima que els darrers moments d'una vida sempre dedicada als amics i als fills es visquin sense algú que

t'estima al costat. Això no està bé: no ho volem per a ningú; el patiment d'en Jaume ens fa més sensibles a una situació que no és inèdita, però que és inhumana.

En Jaume era cordial, honest i sincer, compromès i valent en la seva creença i respectuós amb la dels altres. Ens faràs molta falta. Ja et comencem a enyorar.

Ens has deixat de manera sobtada i ens costa d'acceptar-ho. Però et sabem ressuscitat, amb una vida ja complerta en mans de Déu i això ens fa sentir-te proper, malgrat tot. Com diu una amiga del grup, allà dalt el rebran amb els braços oberts.